

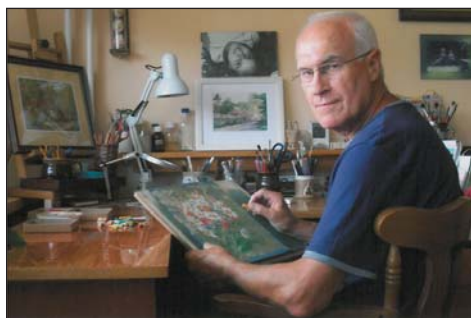
VLADIMÍR BARTOŠEK

Tak mě asi neznáte

2012

Vladimír Bartošek

Vladimír Bartošek

Tak mě asi neznáte

2012

*Vyšlo v rámci projektu
tvůrčí skupiny seniorů
„Město v mé paměti“
při Městské knihovně
v Rožnově pod Radhoštěm
při příležitosti výstavy kreseb
malíře
Vladimíra Bartoška*

*Vychází pod záštitou
Obce spisovatelů Praha.*

© Kresby Vladimír Bartošek
© Text Jan Surý, Richard Sobotka, Pavel Zajíc
© Foto Vladimír Bartošek, Richard Sobotka

Richard Sobotka

Potkat malíře je jako najít čtyřlístek

Naším společným pracovním domovem byla Tesla Rožnov. Tam jsme se po desetiletí potkávali. Ale potkávali i nepotkávali. Vladimír na černobílé obrazovce a já, i když jsem dráhu Tesláka začínal také na obrazovkách, těch prvních kulatých, pokračoval na polovodičích.

Takže to vzájemné malířské setkání se konalo až někdy v závěrečných desetiletích 20. století, kdy Vladimír působil v kolektivu rožnovských neprofesionálních malířů a spolu s nimi i vystavoval.

Při prvním pohlednutí na obrazy Vladimíra Bartoška je zřejmé, že má svůj osobitý rukopis. I když jeho obrazy zobrazují konkrétní prostor, vždy v nich je patrný i další rozměr, ve kterém se při pohledu na obraz ztrácíme. Mají jeho obrazy nejen hloubku, ale i svůj příběh, jeho vyústění je ponecháno na fantazii pozorovatele.

Malíři mají osobité vidění světa. Zatím co my chápeme svět jako trojrozměrný, oni v něm vidí i další rozměr. A takto obdivuhodně dokáží vy-

obrazit svět na plochou podložku.

Musí člověka - malíře provázet cosi zvláštního už dávno před tím, než ho matka vůbec poprvé uloží do kolébky.

Jakási osudovost okamžiku.

Čtyřlístek pro štěstí.

Ostatně nalézt čtyřlístek je považováno za štěstí. Jsou krásné. Ale bývá jich jako šafránu. Vyskytují se jen někde a nikdo neví, proč právě tam a proč jednou ano a podruhé ne.

Někdo má na čtyřlístky štěstí, že by je mohl kosit, jakmile se však toho místa mrazivou ocelí dotkne, vymizí a už by je tam příště marně hledal. I čtyřlístky jsou součástí našeho světa, dodávají mu svou výjimečností na půvabu.

Je to se čtyřlístky jako s malíři.

Pokosíš louku, nad jejíž rozmanitou pestrostí malíř žasne, vneseš do jeho duše smutek. Ten obraz už nebude nikdy namalován.

Někdo dostane čtyřlístek do vínku, jiný o něj za celý svůj život nezavadí.

Nalézt čtyřlístek, nebo namalovat obraz, to není jen záležitost štěstí či náhody. Jde o to nepromarnit příhodný okamžik. Pracovat, dívat

se, pozorovat, vzdělávat se. Nepromarnit talent. Nepromarnit čas.

Vladimír Bartošek se narodil 31. 3. 1945 v Hranicích na Moravě. I když se od roku 1970 stal jeho domovským přístavem Rožnov pod Radhoštěm, rodnému městu zůstal věrný. Často tam dojíždí a často tam také vystavuje svou malířskou tvorbu.

O jeho malování bylo zřejmě osudově rozhodnuto již dávno před narozením. Podivuhodnost propletence životních cestiček ho však po základní škole nejprve přivedla do Přerova, kde se vyučil automechanikem. V letech 1964-1968 absolvoval Střední průmyslovou školu strojnickou ve Vsetíně. Po maturitě následovala základní vojenská služba - letiště Hradec Králové. Skutečný život začal až v srpnu 1970 po návratu z vojenské služby. V té době nebylo možné zvolit si svobodně vlastní cestu pro další život, vše bylo plánováno, vše předem dáno. Takže jakousi vyšší mocí bylo Vladimírovi předurčeno nastoupit v Tesle Rožnov do výroby černobílých obrazovek. Nejprve do dělnické profese, jak bylo tehdy praktikováno, aby budoucí technici po-

znali výrobu od základu, teprve po roce zařazen do profese technické.

Posléze z výroby černobílých obrazovek přešel Vladimír do výroby obrazovek barevných. Tam setrval až do ukončení jejich výroby v Rožnově v roce 2006.

„Malování jsem se věnoval od dětství," vyznává se malíř Vladimír Bartošek. "Nejprve to byly omalovánky, ty byly doma stále. Maminka mne v této výtvarné tvorbě velmi podporovala, nikdy neopomenula při cestě z města přinést nějaké nové.

Opravdové kreslení a malování začalo na základní škole. Kromě hodin výtvarné výchovy jsem o přestávkách překresloval na tabuli obrázky z učebnic: rostliny, brouky, různá schémata a podobně. Díky tomu jsem dostal na starost nástěnky. Nebyla to zase až tak špatná příprava.

Malovat do přírody jsem se prvně odvážil až na druhém stupni základní školy. Vždy u mne převažovaly motivy krajiny, zátiší a květiny.

Figurální kresbě (ale jen karikaturní) jsem se začal věnovat na průmyslové škole, kde mi by-

la svěřena péče o výtvarnou podobu školního časopisu. Pokračování měl tento druh malířské tvorby na vojně. Kreslil jsem kamarádům na dopisy před jejich odesláním vždy nějaký motiv z vojenského prostředí, prostě takové oživení rodinné korespondence.

S kreslením jsem pokračoval v zaměstnání. Téměř žádná porada techniků se neobešla bez mé obrazové dokumentace, která spolupracovníky snad pobavila a potěšila. Aktuální kresby doprovázely také vzkazy v provozních dennících při střídání směn v nepřetržitém provozu.

Skutečné malování nastalo krátce po příchodu do Rožnova, kdy jsem navázal kontakt se členy místní výtvarné skupiny. Na pravidelných setkáních se nás scházelo v té době kolem dvaceti. Rád vzpomínám například na pana Strakoše, Riegla, Kostku, Vašinu a další. Přicházeli mezi nás i renomovaní malíři, posoudit naši tvorbu, poradit. Společně jsme diskutovali nad svými výtvary, organizovali výstavy v Rožnově a okolí.

V malířské tvorbě jsou mým vzorem hlavně impresionisté. Z našich malířů je to například

Antonín Slavíček.

Z počátku jsem maloval obrázky temperou, pak olejem, ale postupem času jsem si oblíbil pastel a akvarel. Maluji hlavně krajiny, uličky a zajímavé budovy. Rád maluji také zátiší s květinami. Kamkoliv se vypravím, všude nosím blok a dělám si skicy, ty pak doma zpracovávám.

Mé obrázky jsou v mnoha místech naší republiky, ale také v cizině, například v Japonsku, Kanadě, Německu, Austrálii."

Dalším čarováním malíře Vladimíra Bartoška je zdobení velikonočních vajíček. Nejedná se o žádnou z klasických technik, například vyškrábávání černé barvy na bílý podklad, ale skutečně o malbu miniaturního obrazu na skořápku vyfouknutého vejce.

Ozdobit velikonoční kraslice, jako to dokáže Vladimír Bartošek, na to musí mít tvůrce určité malířské zkušenosti, také dosti značnou představivost a trpělivost. Obojího má Vladimír Bartošek v míře více než hojné. S jeho půvabnými obrázky se na různých výstavách setkáváme už po desítky let, avšak umění miniatury na

skořápce vajíčka přece vyžaduje něco navíc. Kromě ornamentálního zdobení to je třeba také krajinka, nebo zátiší s tradiční chaloupkou.

„Původně jsem vycházel z jednoduchého zdobení batikou," vysvětlil Vladimír Bartošek. "Protože jsem chtěl využít svého talentu, začal jsem vytvářet určité motivy, které by bylo možné zvládnout batikovou technikou."

Jde o poměrně složitý proces: nanést vosk, tužkou načrtnout obrysy domečků, vědět dopředu která ploška bude bílá a která barevná. Zdobení kraslic je nutné dělat po sériích, i tak na vymalování jedné kraslice připadnou víc jak tři hodiny soustředěné práce.

„Nazdobit padesát kraslic, toho mám pokaždé plné oči a plné ruce," dodává Vladimír Bartošek.

Kde končí nazdobená vajíčka?

„Svátky jara pro mne znamenají mnoho práce už od samého začátku roku. Obětavě mi při tom pomáhá žena. Ve finále pak ještě musím stihnout uplést tatary, abych měl čím alespoň symbolicky vyšlehat ženu, obě dcery a dvě vnučky. A namalované kraslice? Ty o Velikonicích většinou rozdávám."

Kraslice Vladimíra Bartoška také putují na každoroční výstavy do Bruntálu, Galerie MM v Hranicích, na velikonoční výstavu Muzea města Zubří na Petrohradě a něco také pro rožnovskou prodejnu IDA.

Potkat dobrého malíře může být jako najít čtyřlístek. Zručnost, dovednost, talent a umění. U karikatur navíc pohotovost.

Při společném posezení a diskusi o všem možném sedí Vladimír Bartošek poněkud stranou, nezaujatý problémy, které trápí ostatní. Jezdí si hrotem tužky po bílém archu poznámkového bloku. Než ostatní proberou počasí, aktuální politickou situaci, poslední módu a prodiskutují právě odezněnou povídku, má všechno zaznamenané v podobě perokresby, která naprosto přesně vystihuje aktuální situaci.

Obrazy Vladimíra Bartoška potěší duši i srdce. Jeho perokresby vtipně komentují svět, který obklopuje nás, kteří v něm žijeme, konečně i malíře samotného.

Je radost potkat se malířem Vladimírem Bartoškem. Je potěšení shlédnout jeho obrazy a kresby.

Jan Surý

Vladimír

Je absolventem strojní průmyslovky a kromě preciznosti, kterou mu dala škola, je obdařen kreslířským nadáním.

Jak se "Ládík" na černobílých obrazovkách octl nevím. Ale pokud si pamatuji prvním jeho "prubířským kamenem" byla spolupráce na zavádění nové antiimplozní úpravy Tesla, na které pracovali tehdy "věhlasní zlepšovatelé a vynálezci" Frantové S+V, oba strojaři. Těžko říct který z nich byl divočejší, jestli Franta, řečený Rámus, nebo jeho spolužák ze Vsetínské průmyslovky.

Tak k těmto dvěma expertům se Ládík dostal do spolku. Vůbec jsme mu jeho "prominentní" zařazení nezáviděli, neboť u těch dvou hyperaktivních vysoce postavených "pracantů" nebylo nikdy jisté, kdy se jejich nálada a tím i přízeň změní v naprostý opak.

Ládík byl nejen velice pracovitý, ale oplýval filozofickým klidem a humorem a změny jejich nálad dokázal zvládat. A případné "blbé" nápa-

dy s kterými neustále přicházeli jim vymluvit, nebo jinak je nenápadně usměrnit. Tak se stalo, že nejenže při nich nezbláznil, ale také i díky němu se tato technologie nakonec uplatnila v praxi.

Svůj klid čerpal i ze svého koníčka, toulky přírodou, kreslení a malování.

Dost lidí z obrazovek dodnes vlastní obrázek, nebo kresbičku, kterou Láďák namaloval na kus papíru během porady, nebo při nějaké diskuzi. Také jeho vzkazy pro spolupracovníky byly originální. Kromě psaného textu byly na papíru i postavičky, které humorně vyjadřovaly danou situaci.

Jelikož se už nezachovaly, musím se spolehnout na svou paměť a pokusím se alespoň některé popsat:

- "Pane Vašut, volala zubařka, že ji máte zítra v 10 navštívit!" Vedle byl přikreslen chlapík v pracovním plášti, v hubě několik posledních zubů, jak se s hrůzou plíží ke dveřím s nápisem Zubní ambulance. Nejzajímavější na tom bylo, že každý věděl o koho jde, i když Vašutů bylo na obrazovkách aspoň deset.

- Rovněž vzkaz pro noční směnu, že se ráno

mají dostavit k očkování byl kouzelný: Dlouhá řada vystrčených pozadí do kterých zdravotní sestra v čepci postupně zapichuje pořádnou injekci.

- Mira K., který staval garáž poblíž Bečvy, měl krásný obrázek na kterém byl zvěčněn při usilovném budování tohoto díla. Kolem šla další postavička vodomila v rybářském, která se ptala, zda to co buduje bude sádka pro ryby. (Při povodni v roce 1997 byly v garáži opravdu ryby, ale to už garáž patřila někomu jinému.)

- Vhodný objektem byl pro Ládíka Vojta. Byl dost iniciativní a často se chytil nějaké módní záležitosti ve které mýnil uspět. Nejdříve to byla akvaristika, později chov včel a potom chov domácího dobytka. Samozřejmě se svými úspěchy a neúspěchy se vždycky pochválil a hned byly kresbičky obřího akvária s různou havětí, která tam řádí, nebo kombinace chovu hovězího dobytka se včelími úly.

- Některé zaměstnance, kteří dostávali často vzkazy, měl tak nacvičené, že vzkaz i s obrázkem byl hotov skoro za vteřiny. Jeho oblíbenec byl Ivan, který byl takové dobračisko, že se nechal dokonce přemluvit do Lidových milicí.

Nejen že si, na rozdíl od jiných, kádrově ani existenčně nepolepšil a zůstal pořád dělníkem, ale navíc si přidal starostí:

- „Ivane, po noční máš jít do zbrojnice, bude kontrola zbraní!“ Na obrázku byl zpocený chudák Ivan, omotaný nábojovými pásy, kterak táhne do zbrojnice kulomet Maxim a ranec zbraní. Z kapes mu padají granáty a patrony.

- „Ivane, zítra je cvičení milice!“ A na kresbičce postavičky, s Ivanem v čele, které nacvičují prostrná.

- „Ivane, ráno v 8 hodin je sraz milice před bránou!“ Na obrázku byla dvě nákladní auta, plná postavíček ozbrojenců, která se spolu srazila.

Tato kresbička se jakémusi uvědomělému soudruhovi natolik "líbila", že z ní chtěl dělat dalekosáhlé závěry. Ale doba už byla jiná a nikdo už nic nebral vážně.

Tato kresbička se jakémusi uvědomělému soudruhovi natolik "líbila", že z ní chtěl dělat dalekosáhlé závěry. Ale doba už byla jiná a nikdo už nic nebral vážně.

Ještě dlouho potom, co Láďa odešel na barvku, visel na dveřích WC v budově M7 plaká-

tek následujícího znění:

„Upozorňujeme uživatele tohoto zařízení, že splachovač není Niagara a celé Rudé Právo nezvládne.“ Nápis doplňoval obrázek Niagarského vodopádu, kterak bojuje s touto největší a nejvydávanejší tiskovinou v ČSSR.

Plakátek nebyl inspirován politicky, ale prakticky, neboť uklízečka si ztěžovala, že záchod je pořád ucpaný.

Ládík, kromě kresbiček pro naše i svoje potěšení, maloval i obrázky krajinek.

Jeden z našich "odborníků" na malování, který je viděl na výstavě v Závodním klubu Tesly, přišel za malířem s připomínkou:

„Ládíku, viděl jsem tvoje obrázky, sů velice krásné, ale je tam nějak moc téj zeleněj.“

Autor se nejenže neurazil, ani nevysvětloval laikovi, že malíři mívají různá období tvorby - teď například zrovna je zelené. Namaloval sám sebe jak se vleče přírodou s kyblíkem zelené barvy a všecko natírá na zeleno.

A bylo vymalované! Víc se ho nikdo na nic neptal.

S Ládíkem byla radost nejen dělat ale třeba jít na oběd.

I když v těch dobách byl v závodní jídelně dosti velký výběr, občas se vloudila chybička a některé jídlo se nepodařilo. Seděli jsme jednou u oběda a zrovna moc nám nechutnalo.

Jeden zhýčkanější kolega docela nahlas protestoval, že se to jíst nedá, že by to nežraly ani ošípané atd. atd.

Přisedl si k nám Ládík, který měl stejné menu jako my. Nevím jestli mu chutnalo, ale pořád si nahlas pochvaloval: „...To je výborné, výborné, jako na svatbě, jako na svatbě...“

Snědl všechno a nám nezbylo než udělat totéž.

Příště když jsme měli v jídelně zase nějaké pochybnosti, tak jsme si představili, že jsme s Ládíkem a k tomu ještě na svatbě a zkonsumovali jsme všechno!

Později přešel Ládík do výroby barevných obrazovek, kde měl na starosti technologii zpracování masek. Určitě se tam dokázal dobře uplatnit, protože kvalita maskových barevných obrazovek, která stojí a padá na dobré masce, byla v Tesle velmi dobrá.

Prý i tam občas něco nakreslil, ale asi už tam neměl tolik inspirace jako na černobílých obra-

zovkách, kde se to postavičkami vhodnými k zvětšení jenom hemžilo.

Ale pojďme do současnosti: Ládík je už také senior, léta mu přibyla, vlasů naopak ubylo a pokud mu zdraví, manželka a vnuci dovolí, věnuje se své zálibě - kreslení a malování.

Jeho obrázky, miniatury a hlavně spousta nádherně malovaných kraslic se rozletěly do celého světa. Jeho milé kresbičky staříčka Čtvrtinového uchovávám jako poklad, protože na rozdíl od různých světových děl oceněných snoby milionovými částkami, jsou Ládíkovy kresbičky pro mne cennými srdečnými záležitostmi. Mají v sobě příběh a kousek obyčejného života.

JDEME DOBRŮ ... NĚKDO UŽ TADY PŘED NÁMA ŠEL.

čti, že BODAVÉ

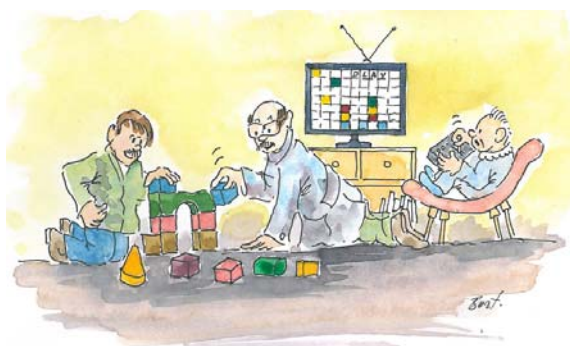

NO NEDIVTE SE STRÝCV, TAKY TAM LEJETE KDECO...

KAŽDÝ DĚLÁME TO, NA CO STAČÍME .

ŘEKNĚTE NÁM NĚJAKOU VESELOU PŘÍHODU Z NATÁČENÍ

TO JSTE PODCENIL PANE KOLEŽO,
MĚLO SE DOSTAVIT LEHKÉ BRNĚNÍ DOLNÍCH KONČETIN.

JÁ HO NEPROVOKOVAL. JEN JSEM MU ŘEK, AŽY MI
TAKÉ JEDNU UŽALIL...

*To je všechno pěkně, pane úřad,
ale takové klíny do hlavy? Tož to ně!*

OPRAVDU SI MYSLÍŠ, ŽE JSI VYBRAL TEN SPRÁVNÝ HOTEL ?

HNEDE SE VÁM, DĚTI, BUDU VĚNOVAT. JEN CO DOPĚČU BUCHTY.

VINOBRANÍ.

Redakce: Ivan Bajer, Vladimír Bartošek,
Marcela Slížková, Richard Sobotka,
Jan Surý, Helena Uhrová.

Jako příležitostný tisk vydala
Městská knihovna
Rožnov pod Radhoštěm

Sestavil a grafická úprava
Richard Sobotka

Týden knihoven

Sám nejsi nic, stará přísloví stále platí. V době, kdy se tradiční role knihovny ve společnosti mění, je tahle stará pravda velmi aktuální. Proto by knihovny (a vlastně jakákoliv instituce či organizace nebo jedinec) ve svém konání neměly vystupovat jako solitér.

Již šestnáct let v řadě se snaží knihovny v České republice upoutat pozornost nejširší veřejnosti ke svým službám a aktivitám, které častokrát přesahují zaběhnutou představu o knihovně jako o zkosnatělé a tiché instituci, prostřednictvím mediální kampaně Týden knihoven. Připojuje se i Městská knihovna v Rožnově. Jakým způsobem? A jakým způsobem se připojovala v minulosti?

V rámci Týdne knihoven knihovna vyhlašuje tradičně Čtenářskou amnestii pro nepořádné čtenáře, kteří mají možnost "bezbolestně" vrátit knihy, o něž je knihovna upomíná. A další tradiční akcí Týdne knihoven je bezplatná registrace pro čtenáře, kteří doposud do knihovny nikdy nechodili.

Každoročně se snaží knihovna také připravit

besedu s autory knih; v rámci Týdne knihoven tak doposud přijali pozvání Ivona Březinová, Jan Cimický, Arnošt Vašíček, Eva Řeháčková, překladatel Josef Rauwolf a mnozí další.

Mnoho aktivit je spojeno s happeningy. Nejenže se knihovníci sjíždějí na celostátní knihovnický happening, který se koná vždy v jiném městě, ale rožnovští knihovníci pořádají happeningy své. V roce 2011 to byla Knihovnická stonožka, kdy každá noha stonožky byla symbolem jedné z tradičních aktivit knihovny. V letošním roce 2012 to byl slavnostní křest nového biblioboxu Vilemína - nové služby knihovny, kdy čtenáři mají možnost kdykoliv vracet dokumenty do knihovny, bez ohledu je-li knihovna otevřená či zavřená.

Shrnuto, knihovna musí, jako každá bylina, bojovat o své místo na slunci. Musí k sobě přitahovat pozornost slunečních paprsků, aby přežila a vzkvétala. Musí se obrnit vůči plevelu. Musí u toho všeho přemýšlet. Musí se prostě snažit. Že je těch musí nějak mnoho? Neberte si to tak. Aby něco bylo a stálo to za to, vždy to něco stojí. A tou cenou je ona povinnost.

Čtěte, chodte do knihoven, jsou tady nejen

pro knihy, ale hlavně pro lidi.
Pavel Zajíc

Vladimír Bartošek
Tak mě asi neznáte

Vydala Městská knihovna
Rožnově pod Radhoštěm
příspěvková organizace
Bezručova 519
756 61 Rožnov pod Radhoštěm
tel.: 571 654 747
777 808 695
e-mail: knihovna@knir.cz
<http://www.knir.cz>

ISBN 978-80-87334-16-4

Edice Milé tisky
Svazek č. 4

Rožnov pod Radhoštěm 2012

